

NORDGÅRDEN BLIVER SPEJDERGÅD

"Nordgården anno 1964"

I anledning af Nordgården's indvielse den 30. oktober 1966, kunne man i festskriftet læse lidt om hvordan den blev omdannet til en rigtig spejdergård....

Det begyndte alt sammen meget stilfærdigt, havde vi dengang vidst, hvad det var vi startede, var det nok ikke blevet til noget. - Og dog, mon ikke alligevel?

Ved det første tropsrådsmøde efter nyvalget i efteråret 1962 blev troppens lokaleproblemer - som så ofte før diskuteret. Man ville gerne skaffe troppen eget hus, men der var store økonomiske problemer, grundpriserne var høje, byggeomkostningerne ligeledes, den gennem årene opsparede byggefond var ca. 5000 kr., for hvilket beløb man ikke engang kunne købe en normal byggegrund, langt mindre få et hus på.

For dog at foretage sig noget, vedtog man alligevel efter forslag fra et af rådsmedlemmerne at kontakte Nordisk Kapitalanlæg i likvidation som ejer af en parcel beliggende nord for Tranemosegård, idet denne grund havde en facon, der gjorde bebyggelse til helårsbrug næsten umulig, og man mente derfor, at der var en mulighed for at erhverve grunden for en meget billig pris.

Den første henvendelse gav ikke noget resultat, at forstå på den måde, at den parcel af hensyn til bebyggelsesgraden af stamparcellen med de mange og store udbygninger ikke kunne sælges

særskilt, men kun under et med stamparcellen. Man lagde derefter et brev ind til likvidationskomiteen om, at man var interesseret, når salget skulle finde sted.

Der var stille om sagen nogen tid, men en dag kom brevet, at nu skulle "Nordgården" sælges, og likvidationsboet ville gerne have besked på, om troppen stadig var interesseret, og i bekræftende fald ville man gerne have et tilbud.

Så begyndte bolden at rulle, nu var det ikke længere en teori, langt ude i fremtiden, nu skulle der handles. I forbindelse med forældredagen i ulvenes sommerlejr 1963 blev projektet forelagt forældrene, idet den daværende tropsrådsformand udtalte: "Tør vi - eller rettere sagt: Tør vi lade være".

"Besigtelse af Nordgården 1964"

Det viste sig, at vi turde og ikke turde lade være, men det hele var ikke så nemt endda. Med landsretssagfører Albert Christensen som mellemmand lykkedes det efterhånden at forhandle sig frem til en pris på kr. 145.000 med kr. 30.000 i udbetaling.

Byggefonden var efterhånden steget til ca. kr. 9.000 og kr. 1.000 mere kunne vi vel nok skaffe, men hvad så med de øvrige kr. 20.000. Og hvordan kunne vi klare renter, afdrag og vedligeholdelse i årene fremover?

Mange planer om indretning af selskabslokaler i lade og hestestald, udlejning af stuehus til bebyggelse, og lokaler til trop og flokke i den tidligere hestestald blev drøftet, men det blev meget pludselig opgivet, da "Nordgårdens" bygninger blev gået grundigt igennem.

Det viste sig nemlig, at forfaldet var så vidt fremskredet, at det eneste, der var chance for at gøre noget ved, var stuehuset. Alle de øvrige bygninger var ved at falde sammen. Nye planer så dagens lys -bunker af planer men man blev stående ved den nu vedtagne udstykning. Vanskelighederne derved lå i, at man ikke kunne få nogen garanti for, at denne udstykningsplan ville blive godkendt, og selvom den blev, hvad kunne man så få for grundene?

"Besigtelse af Nordgården 1964"

Der måtte helst ikke komme noget ud om vore planer, før vi havde købt, for så kunne andre -og mere kapitalstærke - muligvis bruge vor ide.

Man blev enige om at tage springet. Og så begyndte den vilde jagt for at finde de manglende kr. 20.000 Vi sprang fra den ene sparekasse, til bank, til en anden sparekasse, til endnu en bank, alt sammen forgæves. Der blev holdt møder hos sagfører, med korpset og mange andre. Vi er

nogle stykker, der i den tid opdagede, hvor meget tid vort borgerlige erhverv egentlig stjæler fra os.

"Førestaben holder møde i haven"

Vi er også nogle stykker, der i den tid for at nå det hele, gang på gang måtte parkere ulovligt (så vidt jeg ved, var vi alle heldige, der faldt ingen bøder).

Det så efterhånden temmelig håbløst ud, for mange ville gerne låne os penge, når ejendommen var købt og sikkerhed kunne gives. Men det var til købet, vi i første omgang skulle bruge penge...

Men endelig - endelig lysnede det: Ved korpsets hjælp lykkedes det i en fond at få tilsagn om at låne de 20.000 kr. uden sikkerhed, men med løfte om hurtig tilbagebetaling. Dette sidste troede vi virkelig selv på den gang. I virkeligheden kom der til at gå næsten et år, inden vi kunne betale.

Vi kan kun takke for langmodigheden og for, at lånet til trods for, at vi mod vor vilje svigtede aftalen, blev ydet rentefrit.

Så var vejen foreløbig fri, papirerne blev underskrevet, og pr. 1. april 1964 blev troppen ejer af NORDGÅRDEN. Nu var der ingen vej tilbage, udstykningsplanerne blev indsendt til godkendelse i landbrugsministeriet gennem kommunen. Grundene blev annonceret til salg på forventet efterbevilling. "NORDGÅRDEN" var vor, vi kunne ansøge om alt mellem himmel og jord, uden at spørge nogen, og det var omtrent, hvad vi gjorde.

Blandt de mange henvendelser fandt man frem til køberen af de i alt 5 grunde, men der var mange ting, der skulle ordnes, før køberen kunne tage endeligt skøde. Udstykningsplanen skulle godkendes, der skulle ansøgning til kommunen om dispensation fra villaservitut, ansøgning om nogle skelreguleringer, ansøgning til kommunen om at anlægge en forbindelsesvej (nu Ulf Jarls vej) og stå i forskud med udgiften, ansøgning om, at et stykke af pladsen foran "Tranemosegård" måtte medgå til den nye vej, ansøgning om godkendelse af planerne for indretning af lokalerne osv. osv.

Vi var optimister, men alt dette trak i langdrag, ikke mindst i landbrugsministeriet, og pludselig skulle vi klare den første termin på det udstedte pantebrev. - Vi havde lagt os vældigt i selen og havde ved avisindsamlinger, andespil, salg af juletræer og juleneg, lodseddelsalg og tropsfest fået skrabet næsten 10.000 kr. sammen, men

"Nedrivning 1964"

nedrivningsentreprenøren, der var begyndt lige efter 1. april, skulle have sine penge, og så var kassen tom igen.

Men terminen skulle klares, ellers var det hele omsonst, og til sidst var der kun en udvej: Vi var nogle stykker, der ikke uden en vis bæven skrev under på en veksel. - Og så holdt man sommerferie med en solaveksel hængende over hovedet.

Efter sommerferien skulle vi så i gang med selve ombygningen, men vi havde stadig ingen penge til at købe materialer for, og forfaldsdagen for vekslen nærmede sig med raske skridt. Sideløbende med et møde med spejder- og ulveforældre om arbejdets udførelse, førtes der nu forhandlinger med Brøndbyvester Bank og mod personlig kaution fra de daværende tropsrådsmedlemmer opnåedes en midlertidig kassekredit til indløsning af vekslen og til køb af materialer.

Den egentlige ombygning kunne begynde, "papirkrigen" var endt, altså bortset fra ansøgninger til finans- ministeriet om nedsættelse af stempel og tinglysningsafgifter, ansøgninger og en omfattende korrespondance med Københavns amtstue og skattedepartementet om fritagelse for ejendomsskatter til staten, ansøgninger til kommunen om fritagelse for kommunale ejendomsskatter, om godkendelse af den påtænkte lejlighed som funktionærlejlighed og senere om godkendelse af den årlige leje og mange andre ansøgninger og breve. Men: Den helt store omgang papir var overstået.

"Ny vej 1965"

Efterhånden gled de forskellige ansøgninger, dispensationer, tinglysninger m.m. i lave. Den midlertidige kassekredit med personlig kaution blev afløst af en kassekredit med pantebrev i de fra solgte grunde og i "NORDGÅRDEN" som sikkerhed. Gælden på 20.000 kr. til fonden blev indfriet, og vi kunne gå i gang.

I september 1964 begyndte vi.

I vor ukuelige optimisme opsagde vi lejemålet på den hidtidige lokale "Hallen", til den 1. januar 1965. Vi skulle skynde os, vinteren nærmede sig, alt skulle være i orden inden frosten rigtigt satte ind. Så let gik det imidlertid ikke, der var mange ting, der drillede. F.eks. viste det sig, at bæreevnen af gulvet i loftsetagen ikke kunne opfylde den krævede sikkerhedsmargin, så hele gulvet måtte brækkes op, tømmeret forstærkes, og gulvet lægges igen.

Selvfølgelig holdt ikke alle gulvbrædderne i så gammelt et hus til den omgang, så vi skulle have nogle nye. Der fik vi igen en over næsen: Gulvbrædder og tømmer ide dimensioner fandtes ikke mere, de blev overhovedet ikke lavet. Nu var gode råd dyre, men det lykkedes dog også i dette tilfælde at skaffe det billigt, både råd, tømmer og gulvbrædder. Et lyst hoved fandt ud af, at "Hotel Kongen af Danmark" og "NORDGÅRDEN" måtte være fra omtrent samme årgang, og da førstnævnte netop var under nedrivning, mobiliserede man et par mand + en lastvogn og kørte derind.

Ganske rigtigt, der var de materialer, vi skulle bruge, i de rigtige dimensioner, og derfor er en del af gulvet i lokalerne på første sal fra "Hotel Kongen af Danmark". Dette var kun et eksempel på uforudsete forhindringer. Der kom mange flere efterhånden, men en ting lå i hvert fald klart: Vi kunne ikke blive færdige till. januar 1965, og der blev skyndsomt rettet henvendelse til ejeren af "Hallen", om vi kunne fortsætte vort lejemål, eller der var truffet andre dispositioner. Det var der heldigvis ikke, så vi fortsatte i de hidtidige lokaler i omtrent 2 år længere, end vi fra starten havde regnet med.

"Hallen tager form"

Ombygningen fortsatte, det blev vinter og det udvendige murerarbejde måtte standses. Men indvendig, arbejdedes der videre. Der kunne ikke fyres, så det var ikke altid lige behageligt. Mon ikke alle de, der var med, kan huske, hvordan vi rekvirerede alle de petroleumsovne, vi kunne få fat i, og hvordan vi med mellemrum måtte have fingrene varmet, når de var blevet for stive af kulden til at holde på sav og hammer. Ih, hvor vi frøs i vinteren 1964/65, men arbejdet skred da fremad. Sommeren gik og en ny vinter

begyndte -alt for tidlig, og det sinkede det udendørs arbejde yderligere.

Men indendørs kunne vi fortsætte, for nu havde vi fået varme på. I januar 1966 var lejligheden nået så vidt, at vor inspektør kunne flytte ind, og derefter kunne vi koncentrere os om spejderafdelingen. Her skred det da også godt fremad, indtil sommerferien begyndte. Så gik arbejdet næsten i stå i nogen tid. Men efter ferien tog det rigtigt fart, og nu ses resultatet.

Nu holder vi så indvielse. Skal man se tilbage over de forløbne fire år, må det siges, at det har været et stort arbejde. Der har været mange ærgrelser og skuffelser, og mangt et hjemmeliv har været delvis suspenderet, men der har så sandelig også været glædelige overraskelser, mange hyggelige timer og mange opmuntrende begivenheder.

Indvielse af Nordgården som spejdergård

I Ulf Jarls protokol fra 1960'erne finder vi under den 30. oktober 1966 invitationen til indvielse af Nordgården og en liste over alle dem der var særligt indbudt til festlighederne.

Fra kommunen var :borgmester Kjeld Rasmussen, bygningsinspektør N. Tjerrild, gartner Terkelsen og skolebetjenten fra både Br. Vester skole og Gildhøjskolen. Inviteret og rundt fra byen var alle beboerne Ulf Jarlsvej, bagermester Wiruff, journalist Jørgen Krag, tidligere og nuværende tropsfører inviteret og så naturligvis alle dem der havde bidraget med tid og leverandører af materialer inviteret.

Det var en stor festdag med flagalle, kransekage og pindemadder, optog af spejderne fra de gamle lokaler "Hallen" til Nordgården, tale fra borgmesteren og officiel overlevering af nøglerne til tropsføreren. Mødrekлубben stod for de 5-600 pindemadder og Wiuff gav 3 kg. Kransekage og småkagerne gratis til festlighederne.

